

மகாச்வராத்தந்

இங்கிலியான்:
மட்டுவீல் - ஆ. நடராசா

மசாச்வராத்துர்

இங்கீலன்: மட்டுவில் - ஆ. நடராசா

முன்னுணர்

நூலின் பெயர்: மகாசிவராத்திரி
 நூலாசிரியர்: மட்டுவில் - ஆ. நடராசா
 பிரதிகள்: 1000
 வெளியிடப்பட்ட திகதி: 1997-01-14
 விலை: 30/=
 அச்சுப்பதிப்பு: வகுமி அச்சகம்
 195, ஆட்டுப்பட்டித்தெரு,
 கொழும்பு-13.

சைவம் சிவசம்பந்தம் உடையது. அதனால் சைவசமயிகள் சிவனையே முதற்கடவுளைக் கொண்டு வழிபடுகிறார்கள். சிவன் ஆன்மாக்களின் ஈடேற்றத்தின் பொருட்டுப் படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், அருளல், மறைத்தல் என்னும் ஐந்தொழில்களையுஞ் செய்கின்றான். இவற்றில் மறைத்தலைக் காத்தலோடும், அருளலை அழித்தலோடுஞ் சேர்த்து, சிவன் படைத்தல், காத்தல், அழித்தல் என மூன்று தொழில்களைச் செய்கின்றான் எனக் கூறுவதும் உண்டு.

பிரமாவும் விட்டுணுவும் உருத்திரனும் முறையே படைத்தல், காத்தல், அழித்தற் றொழில்களைச் செய்கின்றார்கள் எனக் கூறப்படுகின்றது. படைத்தலைச் செய்யும் பிரமாவே முதற் கடவுளாவார் எனக் கூறும் ஒரு மதப்பிரிவினர் இருந்தனர். அவர்கள் இரணியகருப்பர். காத்தற்கடவுளாகிய விட்டுணுவே முதற் கடவுள் எனக் கூறுவோர் பஞ்சராத்திரிகள். மகாசங்காரத்தைச் செய்யும் உருத்திரனே முதற்கடவுள் என்பர் சைவசித்தாந்திகள்.

பிரமா படைப்பதிலும் விட்டுணு காப்பதிலும் உறுதியாக இருப்பார்களே யானால் அழித்தல் நிகழ முடியாது. அதனால், படைத்தல் காத்தல்களைச் செய்யும் பிரம விட்டுணுக்களையும் அவர்கள் படைத்துக் காக்கும் பிரபஞ்சம் முழுவதையுஞ் சங்கரிக்கும் மகா உருத்திரனே முதற்கடவுளாவர்.

பிரம விட்டுணுக்கள் தமது புண்ணிய விசேடத்தால், சிவனிடமிருந்து படைத்தல், காத்தல்களைச் செய்யும் அதிகாரத்தைப் பெற்றவர்கள். அதனால் முத்தொழிலும் சிவன் செயலே என்பது பெறப்படும்.

உள்ளதே தோற்றும் என்பது சற்காரிய வாதம். சற்காரிய வாதத்தைக் கூறும் சைவசித்தாந்தம், உள்பொருளாகிய உலகம் சங்கார கருத்தாவிடத்தில் ஓடுங்கி மீண்டும் தோற்றும் என்கிறது. அதனால் சங்கார கருத்தாவாகிய சிவனே முதற்கடவுளாவர்.

பிரம விட்டுணுக்கள் அடிமுடி தேடிய வரலாறு, சிவன் முதற் கடவுள் என்பதையே வலியுறுத்துகின்றது.

மெய்கண்ட சாத்திரங்களும் திருமுறைகளும் இக்கருத்தையே

வலியுறுத்துகின்றன.

சம்பந்தன் பாடிய தேவாரத் திருப்பதிகங்களில் இடம்பெறும் ஒன்பதாம் பாடல்கள் பிரம விட்டுணு க்களால் அறிதற்கரியவன் சிவன் என்பதையே கூறுகின்றன. இவ்வுண்மையை அப்படிம் சுந்தரரும் கூறியிருக்கிறார்கள். ஒன்பதாம் பத்தாம் பதினொராம் திருமுறைகளும் சிவபரத்துவத்தையே கூறுகின்றன.

பன்னிரண்டாந் திருமுறை சிவனை வழிபட்டு முத்தியடைந்த நாயன்மார்களின் வரலாற்றைக் கூறுகின்றது. சிவனையன்றி வேறொரு தெய்வத்தை வழிபட்டு, அத்தெய்வத்தின் அருளால் எவராவது முத்தியடைந்தது பற்றிக் கூறும் வரலாறே கிடையாது. தாமே பிறந்திறந் துழலுஞ் சிறுதெய்வங்கள், பிறப்பிறப்பற்ற வீடுபேற்றை அருள்புரிவ தெப்படி?

அதனால் போகம், முக்தி இரண்டையுந் தரவல்லவனும் வேண்டுவார் வேண்டுவதை ஈயவல்லவனும் பேரின்ப காரணனுமாகிய சிவனை வழிபடுவதே முறை.

எந்நாளும் அவனை வழிபடுவதற்குரிய நாளேயானாலும் சிவராத்திரிதினம் அவனை வழிபடுவதற்குரிய விசேட நாளாகும். இந்நாளிற் சிவனை எப்படி வழிபடவேண்டுமென்பதைச் சொல சமயிகள் ஒவ்வொருவரும் அறிந்து, அவ்வாறு வழிபடுவதே முறை. அதனால் சிவராத்திரி பற்றி அறிந்தவர்களுக்காக வன்றி, அதைப்பற்றி அறிய விழைவோருக்காக இச்சிறு நூலை வெளியிடுகின்றேன். இந்நாலைப் படிப்போர், இதிலுள்ள குற்றங்களை நீக்கிக் குணங்களைக் கொள்வதற்கு அறிஞர்கள் உதவுவார்களாக.

உண்ணும் உணவின் அளவைக் குறைத்தலும், உண்ணாது விடுவதும் மாத்திரம் விரதமாகாது. உணவைக் குறைத்தலும் ஒழித்தலும் இறைவழிபாட்டில் எடுப்புவதற்குரிய சாதனங்களாக அமையுமானால் அதுவே விரதமாகும். விரதமநூட்டிப்போர் தமது தகுதிக்கும் ஆற்றலுக்கும் ஏற்ப, சரியை கிரியை நெறிகளில் நிற்கவேண்டும்.

இறையன்பே ஒருவரைக் கரியை கிரியை நெறிகளில் நிற்கச் செய்யும். அதனால் நாம் இறைவனிடத்து அன்புடையராதல் வேண்டும்.

இறையன்பை வளர்ப்பதற்கு அவனை மனத்தால் நினைத்தலும், அவன் புகழைப் பேசுதலும் பாடுதலுஞ் சிறந்த சாதனங்களாகும்.

துறைமங்கலம் சிவப்பிரகாச சுவாமிகள்,

“... திருவா சகமிங் கொருகா லோதின்

கருங்கல் மனமுங் கசிந்துகக் கண்கள்

தொடுமணைர் கேணியிற் சுரந்துநீர் பாய

மெய்ம்மயிர் பொடிப்ப விதிர்விதிர்ப் பெய்தி

அன்பர் ஆகுநர் அன்றி

மன்பதை உலகில் மற்றை யாலிலே”

எனத் திருவாசகத்தைப் பற்றிக் கூறியிருக்கிறார். அவருடைய கருத்துப் பொதுவாக எல் லோராலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்படுவ கருத்தாகும்.

இக்கருத்தினால் அடிமுடிதேடிய வரலாற்றை ஞாபகஞ் செய்யும் இறையன்பை வளர்க்கவல்ல திருவாசகங்கள் சில இந்நாலிற் சேர்க்கப்படுகின்றன.

இந்நாலுக்கு வாழ்த்துரை தந்துதவிய இந்துசமய கலாச்சார அலுவல்கள் தினைக்கள் முன்னாட் பணிப்பாளரும், வடக்கு கிழக்கு மாகாணக் கூட்டுறவு அபிவிருத்தி ஆணையாளரும் கூட்டுறவுச் சங்கப் பதிவாளருமான திரு. க. சண்முகலிங்கம் அவர்களுக்கும், இந்நாலை அழகுற அச்சிட்டு உதவிய லக்ஷ்மி அச்சகத்தாருக்கும் எனது நன்றிகள் உரித்தாகுக.

ஆ. நடராசா

‘ஏரகம்’

மட்டுவில் வடக்கு,
சாவகச்சேரி.

14-01-1997

வடக்குக் கிழக்கு மாகாணக் கூட்டுறவு அபிவிருத்தி ஆணையாளரும்
கூட்டுறவுச் சங்கப் பதிவாளருமான
திரு. க. சண்முகலிங்கம் அவர்கள் வழங்கிய

வாழ்த்துரை

“மகா சிவாரத்திரி” என்னும் பொருளில் பாடசாலைச் சிறார் முதல் பெரியோர் வரை படித்துப் பயன் பெற்றத்தக்க இந்த அரிய நூலை மட்டுவில் ஆ. நடராசா அவர்கள் எழுதியுள்ளார்கள். நான் இந்துசமய கலாச்சாரத் திணைக்களத்தின் பணிப்பாளராகக் கடமையாற்றிய காலத்தில் இந்நூலாசிரியரைப் பற்றி அறிந்து கொள்ளவும் அவருடன் பழகவும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. மட்டுவில் சந்திரமெள்ளீசர் ஆலய வரலாறு, ஆணைவிழுந்தான் விநாயகர் ஆலய வரலாறு, கந்தபுராணச் சிந்தனைகள் ஆகிய நூல் களை இவர் முன் னர் ஆக்கி வெளியிட்டுள்ளார். எளிமையும் தெளிவும் மிக்க நடையில் எழுதும் ஆற்றல் இவரிடம் உள்ளது. ‘உள்ளத்தில் உண்மை ஒளி உண்டாயின் வாக்கினிலே ஒளி உண்டாம்’ என்றார் பாரதி.

சமயத்திலும் தமிழ் இலக்கியத்திலும் ஆழ்ந்த புலமை மிக்கவர் நூலாசிரியர். முப்பத்தெட்டு வருடங்கள் ஆசிரியராகப் பணியாற்றினார். நாட்டின் பல பகுதிகளிலும் பணியாற்றி மட்டுவில் சந்திரமெள்ளீச வித்தியாசாலையில் அதிபராகக் கடமையாற்றிய பின் னர் இளைப்பாறினார். இவர் அதிபராகக் கடமையாற்றிய வித்தியாசாலை மட்டுவில் ம. க. வேற்பிள்ளை என்னும் தமிழ் அறிஞரால் நிறுவப்பெற்ற தென்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

நூலாசிரியர் சமயத்தொண்டிலும் தமிழ்த்தொண்டிலும் மிகுந்த ஈடுபாட்டோடு உழைப்பவர். அவர் நற்பணிகள் ஒங்குவதாகுக் என வாழ்த்துகின்றேன்.

திரு. க. சண்முகலிங்கம்

கூட்டுறவுப் பணிமனை,
உள் துறைமுக வீதி,
திருகோணமலை.

24-02-1996

மகா சிவராத்திரி

சிவபெருமான் ஆன்மாக்கள் உய்யும் பொருட்டு வேத சிவாகமங்களை அருளிச் செய்திருக்கிறார். அவற்றில் விதித்தவற்றைச் செய்வதும் விலக்கியவற்றைச் செய்யாது விடுவதும் எமது கடமை. வேத சிவாகமங்களில் விதிக்கப்பட்டவற்றில் ஒன்று சிவவிரதங்களை அநுட்டித்தல். அதனால் அவற்றை அநுட்டித்தல் எமது கடமையாகும்.

கார்த்திகை மாத முதற் சோமவாரத்தில் ஆரம்பித்து சோமவாரந் தோறும் அநுட்டிக்கும் சோமவார விரதம், மார்க்காலி மாதத்துத் திருவாதினரையில் அநுட்டிக்கும் திருவாதினர விரதம், கார்த்திகைப் பூரணையில் உமாமகேசர மூர்த்தியைக் குறித்து அநுட்டிக்கும் உமாமகேசர விரதம், பூரட்டாதி மாத வளர்பிறை அட்டமி முதல் தேய்பிறைச் சதுர்த்தசிராகிய இருபத்தொரு நாட்களும் அநுட்டிக்கும் கேதாரகெளரி விரதம், பங்குணி உத்தர நாளில் அநுட்டிக்கப்படும் கலியாணசுந்தர விரதம், தை அமாவாசையில் இச்சா ஞானக் கிரியா சக்திகளின் வடிவாகிய சூலாயுதத்தைத் தரித்த சிவனைக் குறித்து அநுட்டிக்கும் சூல விரதம், வைாகசி மாதத்து வளர்பிறை அட்டமியில் இடபாருடராகிய சிவபெருமானைக் குறித்து அநுட்டிக்கும் இடபவிரதம், திரயோதசித் திதியில் சூரியன் மறைவதற்குமுன் மூன்றே முக்கால் நாழிகையும் பின் மூன்றே முக்கால் நாழிகையுமாகிய பிரதோஷ காலத்தில் சிவபெருமானைக் குறித்து அநுட்டிக்கும் பிரதோஷ விரதம், சிவராத்திரி விரதமென்பன சிவவிரதங்களாகும். இவற்றுள் மேலானது சிவராத்திரி விரதமாகும்.

சிவராத்திரி,

யோக சிவராத்திரி

நித்திய சிவராத்திரி

பக்க சிவராத்திரி

மாத சிவராத்திரி

மகா சிவராத்திரி (மாக சிவராத்திரி)

என ஐந்து வகைப்படும்.

திங்கட் கிழமையில் சூரியோதயந் தொட்டு அன்றிரவு முடியும் வரையும் அமாவாசை பொருந்துமாயின் அதுவும் அபரபக்கத்துச் சதுர்த்தசி, திங்கட் கிழமையின் நான்கு சாமமும் கூடியிருக்குமாயின்

அதுவும் இரவின் நான்காஞ் சாமத்தில் அரைநாழிகை அளவு அமாவாசை பொருந்தியிருந்தால் அதுவும் அபரபக்கச் சதுர்த்தசி, நான்காஞ் சாமத்தின் முன்னரை நாழிகையில் வந்து பொருந்தனால் அதுவும் யோக சிவராத்தரி எனப்படும்.

வளர் பிறை தேய்பிறை காலங் களில் வரும் எல்லாச் சதுர்த்தசிகளும் நித்திய சிவராத்தரி எனப்படும்.

தைமாத அபரபக்கப் பிரதமை தொடங்கிப் பதின்மூன்று நாட்கள் ஒரு பொழுதுண்டு, பதினான்காந் திதியாகிய சதுர்த்தசியில் உபவாசஞ் செய்வது பக்க சிவராத்தரி எனப்படும்.

மாசிமாத அபரபக்கச் சதுர்த்தசி, பங்குனி மாதப் பூர்வபக்க திருத்தை, சித்திரை மாத அபரபக்க அட்டமி, வைகாசி மாதப் பூர்வபக்க அட்டமி, ஆணிமாதப் பூர்வபக்கச் சதுர்த்தி, ஆடி மாத அபரபக்கப் பஞ்சமி, ஆவணி மாதப் பூர்வபக்க அட்டமி, புரட்டாதி மாதப் பூர்வபக்கத் திரயோதசி, ஜூப்பசி மாதப் பூர்வபக்கத் துவாதசி, கார்த்திகை மாதப் பூர்வபக்கச் சப்தமியும், அபரபக்க அட்டமியும், மார்கழிமாதப் பூர்வபக்கச் சதுர்த்தசியும் அபரபக்கச் சதுர்த்தசியும் தைமாதப் பூர்வபக்கத் திருத்தையை ஆகிய பதினான்கும் மாத சிவராத்தரி எனப்படும்.

மாசிமாதத்து அபரபக்கச் சதுர்த்தசி கூடிய நாள், அதன் சிறப்புப் பற்றி மகாசிவராத்தரி எனவும் மாசி மாதத்தில் வருங் காரணத்தால் மாக சிவராத்தரி எனவுங் கூறப்படும். இம் மகாசிவராத்தரியே பொதுவாக சிவராத்தரி என்னுஞ் சொல்லாற் குறிக்கப்படுகின்றது.

இவ்வெந்து சிவராத்தரி விரதங்களையும் அநுட்டிப்பது நன்று. அது முடியாவிட்டால் இவற்றுட் சிறந்த மகாசிவராத்தரி விரதத்தையாவது அநுட்டிக்க வேண்டும்.

சைவ சமயத்தவர் அநுட்டிக்கும் விரதங்களான நவராத்தரி, கந்தசஷ்டி, விநாயக சதுர்த்தி முதலியவற்றின் வரலாறு பற்றிக் கூறும் புராணங்கள், சிவசக்திகள் அசுரரைச் சங்காரம் செய்தருளிய செய்திகளைக் கூறுகின்றன. இவ்வாறன்றி, மகாசிவராத்தரி வரலாறு பற்றிக் கூறும் புராணங்கள், சிவன் பிரமவிட்டுணுக்களுக்கு மயக்கம் தீர்த்தருளிய வரலாற்றைக் கூறுகின்றன. இவ்வரலாற்றால் தேவாதி தேவன் சிவனே என்பதும் எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றது. சிவன் தேவாதி தேவனெனவே அவனைக் குறித்து அநுட்டிக்கும் விரதங்களுட் சிறந்ததாகிய சிவராத்திரியுஞ் சிறந்ததாகின்றது. அதன் வரலாற்றை நோக்குவோம்.

தேவருக்கு ஒருநாள் மனிதருக்கு ஒரு வருடம். தேவருக்கு ஒரு வருடம் மனிதருக்கு முன்னாற்றறபது வருடம். தேவ வருடம் பன்னீராயிரம் ஒரு சதுர்யுகம். அது 4,320,000 மனித வருடம். ஆயிரம்

சதுர்யுகம் பிரமாவுக்கு ஒரு பகல். அது 4,320,000,000 மனித வருடம்.

நானுற்றி முப்பத்திரண்டு கோடி வருடமாகிய பிரமாவின் பகற்காலம் கழிந்தது. இராக்காலம் வந்தது. பிரமா நித்திரை செய்தார். அப்பொழுது சூரிய சந்திரர் ஒடுங்கினர். நட்சத்திரங்களும் கிரகங்களும் ஒடுங்கின. இந்திரன் முதலிய இமையவர் ஒடுங்கினர். உலகம் அழிந்தது. ஆகாய உலகங் களிலிருந்த முனிவர் கள் அஞ்சி நடுங்கிச் சன்லோகத்தை அடைந்தனர். சமுத்திரங்கள் பொங்கி ஏழுந்தன. பிரளை வெள்ளம் காஞ்சி முதலிய புண்ணிய தலங்கள் நீங்கலாக பூமி முழுவதையும் விழுங்கி ஏழ பாதாள உலகங்களையும் உண்டது.

அச்சலப் பிரளைத்தின்போது பிரளை வெள்ளத்தில் மிதந்து கொண்டிருந்ததோர் ஆலிலை. அதன்மீது சிவனடியைக் கிந்தித்துக் கொண்டு சிறு குழந்தைபோலத் திருமால் அறிதுயில் கொண்டார். அதைக் கண்ட சன்லோகத்திலிருந்த முனிவர்கள் திருமாலைப் புகழ்ந்து தோத்திரஞ் செய்தனர். திருமால் துயிலுணர்ந்து பூமியைத் தேடினார். அது பாதலத்தில் இருப்பதை அறிந்து பன்றி வடிவெடுத்துச் சென்று, தனது தந்தத்தால் அதை எடுத்து வந்து பன்டு போல் நிறுவினார்.

பிரமாவின் இராப்பொழுதாகிய ஆயிரஞ் சதுர்யுகங்கள் கழிந்தன. பகற் பொழுது ஆரம்பமானது. பிரமா துயிலெழுந்து படைப்புத் தொழிலைச் செய்யக் கருதினார். சமுத்திரங்கள் தாம் முன்பு நின்ற இடங்களுக்குச் சென்றன.

திருமால் பூமியைப் பழையைடு நிறுவியதால் உண்டான அகந்தையைச் சமந்து கொண்டு பாற்கடலிற் சர்ப்ப சயனத்தின் மீது யோக நித்திரை செய்தார்.

பிரமா என் னைற் ற தேவர் களையும், அசரர் களையும், மனிதர்களையும், விலங்குகளையும் மற்றைய உயிர்க் கூட்டங் களையும் படைத்து, விண்ணையும், மண்ணையும் விருத்தியுறச் செய்தார். இந்திரனை வானாள வைத்தார். அட்டதிக்குப் பாலகரை அவரவர் நிலையில் நிறுவினார். தான் படைத்தவற்றைப் பார்த்துத் தன்செயலைத் தானே வியந்தார்.

'நான் துயிலும்போது உலகம் ஒடுங்குகின்றது. நான் துயிலெழும் போது உயிர்க் கூட்டமாகிய உலகந் தோன்றுகின்றது. அதனால், உலகத்துக்கு ஆதியைச் செய்பவனும் நான்; அந்தத்தைச் செய்பவனும் நான்; என்னையன்றி உலகுக்கொரு கருத்தா இல்லை. நானே பரம்பொருள்' என்றெண்ணினார் பிரமா.

தனக்கு நிகராவார் யாருமில்லை என்றெண்ணிய பிரமா, சக்கரத்தைக் கரத்திற்றரித்துக் கொண்டும், அகந்தையை மனத்திற் சமந்துகொண்டும், பாற்கடலிற் பள்ளி கொள்ளுந் திருமாலைக்

கண்டார்; துயில்பவர் திருமாலென் றறிந்திருந்தும் அவர்குகிற் சென்று அவருடைய மார்பிலடித்து “நித்திரை விட்டெழு” என்றார். திருமால் எழுந்தார்.

பிரமா : (திருமாலைப் பார்த்து) நீ யார்?

திருமால் : நான்கு தலையுடைய மெந்தா, நான் உன் தந்தை, நீ இதை அறியாயோ?

பிரமா : (சிரித்து) நான் துயிலுணர்த்தியபோதும் நீ துயிலுணர வில்லைப் போலிருக்கிறது. நீ துயிலுணர்ந் திருந்தால், இவ்வாறு பிதற்ற மாட்டாய். தந்தை தான் பெற்ற புத்திரருக்குக் கூறுவது போல, நீ உன் தந்தையாகிய எனக்கு இப்படிக் கூறுவது முறையல்ல. என்னை உன் பிதாவென்று கருது. நானே பரப்பிரமம். இதைத் தெளிவாக அறிவாயாக.

திருமால் : நீ என் உந்திக் கமலத்திற் ரோன்றியதை மறந்து விட்டாய். என்னை உன் மெந்தனென்று நினைக்கின்றாய்!

பிரமா : விறகில் உதிக்கின்றான் அக்கினிதேவன். அதனால் விறகு அக்கினி தேவனுக்குத் தந்தையா? நான் உன்னுடைய உந்தியில் உதித்தால் நீ எனக்குத் தந்தையா? இனிமேல் இவ்வாறு கூறாதே. நீ முன் பொரு போது, உனது தவவிலையால் தூணிலிருந்து நரசிங் கமாகித் தோன்றினாய் அதனால், தூண் உனக்குத் தந்தையா? அந்தத் தூண் உன்னிலும் பார்க்க உயர்ந்த பொருளாகுமா? நீ பிரிகு முனிவரிட்ட சாபத்தாற் பத்துப் பிறப்பெடுத்தாய். நீ பிறக்குந் தோறும் நான் உன்னுடைய உடம்புகளைப் படைத்தேன். அதனால் எனது கை கண்றிச் சிவந்துவிட்டது. இதோ, எனது கையைப் பார்.

திருமால் : (தலையைச்தக்குக் கோபித்துக்கிரித்து) அன்றொருநாள் சிவபெருமான் உன் உச்சித் தலையைத் தன் நகத்தாற் கிளினினார். அந்தத் தலையை இதுவரை உன்னாற் படைக்க முடியவில்லை. உனது தலையைப் படைக்க முடியாத நீ, எனது உடம்புகளை எப்படிப் படைத்தாய்? உன்னைப் பெற்ற தாயும் நான்; தந்தையும் நான்; உனக்குத் தெய்வமும் நான்; குருவும் நான்; நீ இப்பொழுது எனது மாயையால் மயங்குகின்றாய். பொன்னையின்றிப் பூணு ம், அரசனின்றி நாடும், நிலமின்றி வளமும், என்னையின்றிச் சராசரமும் தோன்ற முடியுமா? நினைப் போன், நினைப்பிப்போன், நினைக்கப்படும் பொருள் யாவும் நானே. அனுகுத்த கரியவன் நான். நாராயணக் கடவுள் நான்.

வேதமும் வேதப் பொருளும் நான். ஆதி நான். உருவும் நான். அருவும் நான். இருளும் நான். ஒளியும் நான். யாவதும் நான். யாவரும் நான். தூயவனும் மாயவனும் நான். பூதங்களும் நான். சிவனது பாதியாகிய சக்தியும் நான். சிவனும் நான். பரம்பொருளும் நான்....

பிரமா : நீ கூறியது போதும். நாமிருவரும் போர் செய்வோம். நீ போரை ஏற்றுக் கொள். எம்மிருவரில் யார் போரில் வெல்கின்றோமோ, அவரே மேலானவரென்று முடிவு செய்வோம். போருக்கெழு.

இவ்வாறு பிரம விட்டுணுக்களுக்கிணையே நடைபெற்ற சொற் போர் ஆயுதப் போராக மாறியது. இருவரும் பல படைகளைக் கெலுத்திய பின் சிவப் படையைக் கெலுத்தினர். இரு சிவப்படைகளும் பயங்கரமாகப் போரிட்டன. அப்படைகள் கக்கிய அக்கினியினால் தேவரும் மனிதரும் அஞ்சி வருந்தி நடுங்கினர்.

அப்பொழுது சிவபெருமானது திருவருளால், நாரத முனிவர் பிரமனது முகத்தில் அவதரித்து, பிரம விட்டுணுக்களை நோக்கி, “நீங்கள், நாம் பிரமம் என்று நினைத்துப் போரிடுகின்றீர்கள். நீங்கள், நான் பிரமம் என்றெண்ணு வதில் ஒத்த பண்புடையவர்களாக இருக்கிறீர்கள். முதற் பொருள் ஒன்றன்றி வேறில்லை நீங்களிருவரும் ஒத்த பண்புடைமையால் உங்களில் யார் முதல்? சொல்லுங்கள். நீங்கள் போரிடும் போது, உங்கள் படைகளை யல்லாமல், உலகத்தை யழிக்க வல்லதொரு பெரும்படையை விடுத்தீர்கள். அப்படையை உங்களுக்குத் தந்த கடவுளை மறந்து விட்டீர்கள் போலும். அக் கடவுளை மறந்தது மாத்திரமன்றி, நீங்கள் விடுத்த படையின் பெயரையும் மறந்து விட்டீர்களா? அதைச் சிந்தித்துத் தெளியுங்கள். போரை நிறுத்துங்கள். தொடர்ந்து போர் புரிந்தீர்களானால், ஆதி யாயும் அருவமாயும் உருவமாயும் அருவருவமாயும் மாகுமொரு பொருள் உங்கள் மத்தியில் சோதியாகத் தோன்றும். முடியுமானால் நீங்கள் அதன் அடிமுடிகளைக் காணுங்கள்” என்றுணர்த்திச் சென்றார்.

அதன்பின்பும் பிரம விட்டுணுக்கள் செருக்குடன் ஆயிரமாண்டு போரிட்டனர். இவர்களது செயலை இன் னும் பார் த்துக் கொண்டிருந்தால், தீங்கு விளையும், உலகமும் உயிர்களும் அழியும். பிரம விட்டுணுக்களுக்கு நமது உயர் நிலையை உணர்த்தினால் அவர்கள் போரை நிறுத்துவரெனச் சிவபெருமான் திருவளங் கொண்டருள

“ஆன்றோ ரளவை தன்னி வடைந்தது மாகந் தன்னில் வான்றிகழ் பானாட் கங்குன் மதிபக றழுவ நென்னன்

ஞான்றது தனில்யாப் கண்டு நடுக்குற நடுவ ணாகத்

தோன்றினன் கண்குன் ரேபோற் சொல்லாரும் பரத்தின் சோதி”

(அடிமுடி தேடுப்படலம் 59) என பிரமாவின் கூற்றாகக் கூறுகின்றார் கச்சியப்ப சிவாக்சாரிய சுவாமிகள்.

மாகம்-மாசி, பகல்-சூரியன், நென்னல்-முதனாள்.

அந்தச் சோதி பிரம விட்டுணுக்கள் செலுத்திய சிவப்படைகளைத் தன்பாற் கவர்ந்து விட்டது. இந்நிகழ்ச்சியை,

“எடுக்குங்குட மாதத்தினி விலகும்பிறை குறையத்

தொடுக்குந்திதி பன்னான்கெனக் சொல்லுஞ்சதுர்த் தசியி
னடுக்கங்குலி னப்பே ரொளி நண்ணுற்றி னன்னோர்
விடுக்கும்படை நீறாயவை வெந்திட்டன மாதோ”

(சிவராத்திரி யற்பவச் சுருக்கம் 53) எனக் கூறுகின்றது சிவராத்திரி புராணம்.

சோதி தோன்றிய பொழுது ‘உங்கள் வன்மையைத் திரிபூரமெரித்த சிவபெருமானே காண்பான் நீங்கள் இச்சோதியின் அடியையும் முடியையுங் கண்டறியுங்கள்’ என்றோர் அசர்ரி வாக்குக் கேட்டது. அப்போதும் பிரம விட்டுணுக்களின் அகந்தை அழிய வில்லை.

சோதியின் அடி முடிகளைத் தேடி அவற்றி லொன்றை முதலிற் காண்பவரே பெருமையிக்க தலைவராவரென அவர்கள் முடிவு செய்தனர்.

“நடைபயின் மழலை யோவா நாகிளாஞ் சிறுவர் வானிற் சுடர்மலி கதிரைக் கையாற் றீண்டுவான் றுணியு மாபோல்....”

பிரமா முடியையும் திருமால் அடியையும் காண்பதெனத் தீர்மானித்தனர்.

ஓவா-நீங்கா கதிர்-சூரியன்.

திருமால் பன்றி வடிவத்தை எடுத்து, பூமியையும் கீழேயுள்ள புவனங்களையும் பிளாந்து கொண்டு சென்றார். பிரமா அன்ன வடிவத்தை யெடுத்துக் கொண்டு, ஆகாயத்தின் மேலேயுள்ள புவனங்களிற் பறந்து சென்றார்.

திருமால் கீழே போகப் போகப் பன்னெண்டுங் காலங் கழிந்தது. அவரால் அடியை மாதத்திரமல்ல, அடியின் எப்பாதத்தையும் காண முடியவில்லை. திருமாவின் வலி குன்றியது. அவருக்கு நீர் வேட்கை எழுந்தது; அகந்தை அழிந்தது; நல்லுணர்வு தோன்றியது. அவர் தான்

செய்த சபதத்தை மறந்தார். திரும்பிச் செல்லவும் வலியற்றுச் சிவனடியைச் சிந்தித்தார்.

“என்று முணர்வரிய வெம்பெருமா னுன்றிருத்தா
ளன்றி யரணில்லை யவற்றையருச் சித்திடவும்
பொன்றியதென் வன்மை பொறுத்தி குறையடியே
னொன்று முண ரேனென் றுளனெநாந்து போற்றினனே”
(அடிமுடி தேடுப்படலம் 73) என்பது கச்சியப்பர் கூற்று.

அச் சமயத்தில் அமலன் திருவருளால் திருமால் வலிமை வரப்பெற்று, பூமியை அடைந்து சோதிக்கணித்தாக வந்து அதை வணங்கி நின்றார்.

பிரமா அன்னமாய் ஆயிரம் ஆண்டுகாலம் அச் சோதியின் முடியைத் தேடிப் பறந்தும் அவரால் அதை அணுக முடியவில்லை. ‘திரும்பிச் சென்றால் என் சபதம் பழுதாகும். திருமால் சோதியின் அடியைக் கண்டு முதல்வராவர். அவர் முதல்வரானால் என்னை அவரின் அடிமை என்பர். அதனால், எவ்வளவு காலங் கழிந்தாலும் முடியைக் கண்டல்லது திரும்புவதில்லை’ என்றெண்ணி, மேலே பறந்து சென்றார் பிரமா. அதனால் அவரது ஆற்றல் அழிந்தது; கண்கள் சழுன்றன; சிறகுகள் நொந்தன; கால்கள் ஓய்ந்தன; என்னம் மாறுபட்டது. அப்போதும் பிரம விட்டுணுக்களின் அகந்தை அழிய வில்லை.

சோதியின் நின்ற சித்தர்கள் விரைந்து வெளிப்பட்டு, வானின் உச்சிக்குச் சென்று நின்று, “இப்பரஞ்சோதியின் முடியையீன் தின்னும் இவ்வெள்ளை அன்னம் அறியப் போகிறதாம்! இம் முயற் சி இவ்வன்னத்தின் அறியாமையின் விளைவாகும். இது இன்னும் சிறிது தூரம் மேலே பறக்குமாயின் இறக்கும். இவ்வன்னம் இச் சோதியைச் சிவபரம் பொருளென்று அறியமாட்டாதா? திருமால் அடியைத் தேடி அலைந்து திரிந்து, வலியிழந்து, சிவனே சருணை றுணர்ந்து, பூமிக்கு வந்து அக்கினி மலையை அடைந்து நிற்கிறார். சிவனே இப்பறவைக்கும் மன மாசினைப் போக்கி யருள்வாராயின் இது உய்யும்” என்றார்கள்.

சித்தர்களின் கூற்றைக் கேட்டுச் சிந்தித்த பிரமா, மனமாக நீக்கிய அச் சித்தர்களைப் போற்றி, சிவனைப் புகழ்ந்து பாடுத் துதித்து, சிவார்ச்சனை செய்ய நினைத்துப் பூமிக்குத் திரும்பினார்.

பிரமா திருமாலையடைந்து, “யாம் பரம்பொருளாவோமென ஒருவரோடொருவர் முரணப்பட்டுப் போரிட்டோம். நாரத முனிவரின் மொழியையுங் கேட்டிலோம். சிவனே சோதியாய் வந்தருளியதை யறியாமல், சோதியின் அடி முடி தேடி, இறக்குஞ் சமயத்தில் அவனருளால் அவனைப் புகழ்ந்து வலிமை பெற்று மீண்டு வந்தோம். இனி நாமிருவரும் இவ்விடத்திற் சிவனை வழிப்பட்டு அவனுடைய திருக்கோலத் தைத் தரிசிப்போம்” என்று கூறத் திருமாலும்

அதற்கிணைந்தார்.

இருவரும் சிவலிங்கப் பெருமானை வேதாகம விதிப்படி தாபித்து, மலர், மஞ்சளம், தீபம், தூபம் முதலியவற்றைக் கொண்டு பூசை செய்து போற்றித் துதிக்க, அச்சோதிக் கணித்தாக

“மைக்களமு மான்மழுவும் வரதமுட னபயமுறு
மெய்க்கரமு நாற்புயரும் விளங்கு பணிக் கொடும் பூணுஞ்
செக்கருறு மதிச்சடையுஞ் சேயிழையோர் பாகமுமாய்
முக்கணிறை யாங்காண முன்னின்றே யருள்புரிந்தான்”

(அடிமுடிதேடு படலம் 67) எனப் பிரமாவின் சூற்றாகக் கூறுகின்றார் கச்சியப்பர்.

களம்-கண்டம், பணி - பாம்பு, பூண் - ஆபரணம்.

அப்போது பிரமாவும் விட்டுண்வும்

“மெய்வகையா மன்பின்றி விளங்காநின் னியன்மறைய
பில்வகையென் றுணராதே யாங்காணற் கெளிவருமோ.....”

(அடிமுடி தேடுப்படலம் 88) எனவும்,

“உன்னை யுணரு முணர்வ புரிந் தாவுன்னை
பின்னை யுணர்வேம் பெருமசிறி யேஞ்செய்த
புன்னெரியை யெல்லாம் பொறுத்தி.....”

(அடிமுடி தேடுப்படலம் 90) எனவும் பலவாறாகப் போற்றித் துதித்தனர்.

இந்நிகழ்ச்சியை,

“மாசிமா தத்திற் ரோன்று மதிக்கலை குறைந்து தேய
மாசில்பன் னான்காம் பக்கத் தரையிரு ஸியாமந் தன்னிற்
றேசினால் விளங்குஞ் சோதிச் செழுஞ்சூட ராகி நின்ற
காசிலா நுதற்கட் பெம்மான் றனதுருக் காட்டி நின்றான்”

(சிவராத்திரி உற்பச் சுருக்கம் 80) எனக் கூறுகின்றது சிவராத்திரி புராணம்.

அரையிருள் யாமம் - அர்த்த ராத்திரி, காசு - குற்றம்.

அவன் உருக்காட்டிய போது,

“நீலகண் தழுமென் டோனு நெற்றியிற் கண்ணு நீறுங்

காலனைக் காய்ந்த காலுங் கையின் மான் மழுவங் கண்டு
மாலவன் வாமந் தன்னின் மலரயன் வலப்பா னின்று
குலபா னியனை நோக்கித் துதிபல சொல்ல லுற்றார்”
(சிவராத்திரி உற்பச் சுருக்கம் 61) வாமம் - இடம், பாணி - கை.

இவ்வாறு பிரம விட்டுண்க்கள் எம்பெருமானைப் போற்றித் துதிக்க, சிவபெருமான் அவர்களை நோக்கி, “நீங்கள் செய்தவை குறித்துச் சிறிதும் வருந்த வேண்டாம். நீங்கள் செய்த பூசனையை ஏற்று மகிழ்ந்தோம். அன்று யான் உங்களுக்குத் தந்த பதங்களை மீண்டும் உங்களுக்குத் தந்தோம். நீங்கள் விரும்பும் வரங்களைக் கேளுங்கள்” என்றரூள் புரிந்தார்.

பிரம விட்டுண்க்கள் “தேவரீருடைய திருவடிகளையே புகிலடமாகக் கொண்டொழுகும் தலையன்பை அருளுக்” என வேண்டலும், சிவபெருமான் அவ்வாறே அருள் புரிந்து இமைப்பினிற் சோதியுட் கலந்தார்.

சிவபெருமான் சோதியுட் கலந்த சமயத்தில், அப்பேராளி சுருங்கி வந்து ஒரு மலையாகியது. அம்மலை வடிவினதாகிய சிவலிங்க ரூபத்தைப் பிரம விட்டுண்க்கள் முழுமறை வலஞ் செய்து வணங்கித் தத்தம் பதங்களுக்கக் கென்றனர். அக்கினி சுருங்கிய அம்மலை வடிவே அருணாசலம் எனக் கூறும்படி விளங்குகின்றது. அவ்வொளி கிளர்ந்த இரவே சிவராத்திரியாகும்.

முன்பொரு காலத்தில், பிரமதேவனிறந்த கற்பழுதிவில் பிரளை வெள்ளம் பெருகியது; இருள் சூழ்ந்தது; எல்லா உலகங்களும் உயிர்களும் ஒடுங்கின. சிவபெருமானும் அவரை விட்டு நீங்காத உமாதேவியாருமே ஒடுங்கா தெஞ்சி நின்றனர்.

உமாதேவியார் அவ்விரவின் நான்கு சாமங்களிலும் வேதாகம விதிப்படி சிவபெருமானைப் பூசித்தார். சாமங்கள் நான்குங் கழிந்தன. இருளாகன்றது. சிருட்டி நிகழ்ந்தது. இமயவல்லி இறைவனது இளையடிகளை வணங்கி, “இன்றுணை யான் வழிபடு கங்குல் வானவரும் நாமநீர் வேவி யலகுளோரெவரும் சிவநிசியென நவின்றிடவும் யாவராயினும் இச் சிவராத்திரி நோன்பை நோற்று, உன் பாதத் தாமரைகளைச் சிந்தித்து, மேற்றிசையில் மறைந்த சூரியன் கீழ்த்திசையில் உதிக்குமளவும் சிவபூசை செய்தால், அவர்களுக்கு முத்தியருளவும் வேண்டும்” என்றிரப்ப எம்பெருமான் அவ்வாறே அருள் புரிந்தார் என்று, இவ்விரத்தை அம்மிகை நோற்ற வரலாற்றைக் கூறும் சிவராத்திரி புராணம்

“ஆதியிலம் மிகை நோற்ற விரதமிதன்

பெருமை யெவரளக்க வல்லார்....”

(சிவராத்திரியற்பவச் சுருக்கம் 76) என்கின்றது.

கங்குல் - நிசி - இராத்திரி.

இருமுறை தேவதேவனாகிய சிவபெருமான், தாம் உயிர்தோறு மிருந்து, அவற்றுக்கு இருள் நீங்கி ஞானமுண்டாகுமாறு செய்வதை, உமைக்கு உணர்த்தத் திருவளங் கொண்டு, தெருஞாற இயக்குஞ் செயலின்றிச் சும்மா இருந்தார். அதனால் எங்கும் இருள் சூழ்ந்தது. உயிர்களானத்துஞ் சடங்களாய் ஓவியம் போல உணர்வின்றிக் கிடந்தன. இத் தன்மையைக் கண்டு கலங்கிய உமையம்மை, அரங்கிணையத் தொழுது, உயிர்கள் தெளிவு பெற்றெழுமாறு அருள் புரிக் எனப் பலமுறை பணிந்து வேண்டினார். அவ்வேண்டுதலுக் கிணங்கிய சிவபெருமான், முதலில் உருத்திரர் களுக்கு உணர்வுதிக்கும்படி செய்ததுள, அவர்கள் உணர்வின்றிச் சடமாய்ப் போன உயிர்க்கூட்டம், முன்னைய நிலைமையைப் பெறும்பொருட் பெறுப்பிரும்பி, திருவிடை மருதாரையடைந்து, சிவலிங்கம் அமைத்து, அதனை மண்டல விதிப்படி தாவித்து, சோடசோபசாரப் பொருள்களை அமைத்துக் கொண்டு, திருமாலும் பிரமனுஞ் செய்த சிவராத்திரி பூசையை விதிப்படி செய்ய முயன்றனர். சிவபெருமான் அவர்கள் தமக்குச் செய்த பூசைக் குவந்து, உருத்திரர் முன்னே தோன்றியருளி, அவர்கள் விரும்பியவாறு, இயக்கமற்றுக் கிடந்த உயிர்கள் இயக்க முறத் திருவளங் கொண்டார்.

அதனால் உயிர்க் கூட்டங்கள் எழுந்தன. இருள் அகன்றது. உருத்திரர் சிவனதுதிருவடிகளில் விழுந்து வணங்கினார். சிவபெருமான் அவர்களை நோக்கி, “உயிர்களானதன்த்துக்கும் உணர்ச்சி நல்கி அவற்றை எழுப்பினோம். இன்னும் வேண்டிய வற்றைக் கேளுங்கள்” என அருளிக் கெய்தார். அவர்கள்,

“நிற்றலு மல்லி லெம்போ னின்னடி யெனைய ரேனும் பற்றுட னருக்சித் தோர்க்குப் பழிதவிர் மாகத் திங்க

ஞற்றிரு கதிரு மொன்று மொண்பகன் முதனாட் கங்குல
பெற்றிடு சிறப்பு நல்க வேண்டுமாற் பெரும வென்றார்”
(உமைக்கிலை நீங்கு படலம் 38)

அல்லில் - இரவில், இருக்திர் - சந்திரகுரியர், கங்குல் - இரா, இருக்திருமொன்று மொண்பகல் - அமாவாசை.

சிவபெருமான்.

“...நும் போற்

பூவினி லென்றும் பூசை புரிந்தவர்க் கேஸ்லாம் முத்தி

மேவர வளித்து மென்றே வியனருள் புரிந்து போந்தான்”

(உமைக்கிலை நீங்கு படலம் 39) என்கின்றது கந்த புராணம்.

இவ்வாறு உமையும் உருத்திரரும் இராப் பொழுதிற் சிவனுக்குப் பூசை செய்த வரலாறுகள், சிவராத்திரி விரதத்தின் சிறப்பை எடுத்துக் காட்டுஞ் சான்றுகளாக அமைகின்றன.

இனி இவ்விரத நிர்ணயத்தையும் சிவனுக்குப் பூசை செய்ய வேண்டிய முறையையும் நோக்குவோம்.

குரியன் அத்தமிக்கும் வரை திரயோதசித் திதி நின்று, பின்பு சதுர்த்தசி கூடி மறுநாட் பகல் முழுவதும் நிற்குமாயின் அது உத்தமோத்தம சிவராத்திரியாகும்.

குரியன் அத்தமித்தபின் சதுர்த்தசி கூடினால் அதை உத்தம சிவராத்திரி என்பர்.

உதயந் தொட்டு மற்றை நாள் உதயம் வரை, பகலுமிரவும் பொருந்தியிருக்கும் சதுர்த்தசியும், குரியன் அத்தமிக்குமுன் கூடுகின்ற சதுர்த்தசியும் இரவில் பத்து நாழிகைக்கு மேல் வந்து கூடும் சதுர்த்தசியும் மத்திம் சிவராத்திரியாகும்.

இரவில் இருபது நாழிகை வரை சதுர்த்தசி நின்று அதன்பின் அமாவாசை கூடுமாயின் அதை அதும் சிவராத்திரி என்பர்.

இரவில், பதின்மூன்றாந் திதியாகிய திரயோதசித் திதியோடு பொருந்தப் பெறும் சதுர்த்தசித் திதியே நன்மையுடையது. இரவில் திரயோதசியோடு சதுர்த்தசி ஒரு கலையாவு கூடினாலும் அத்தினமே சிவராத்திரி தினமாகக் கொள்ளப்பட வேண்டுமென்பர்.

சதுர்த்தசித் திதி சிவரூபமெனவும் திரயோதசித் திதி சத்தி ரூபமெனவும் இவ்விரண்டு திதிகளும் கூடுகின்ற இரா சிவலிங்க வடிவமுடைய தெனவும் கூறப்படுகின்றது.

சிவராத்திரி நோன்பு நோற்போர் முதனாளாகிய திரயோதசி யில் ஒரு பொழுதுண்டு, மற்றை நாளாகிய சிவராத்திரி தினத்தில் வைக்கறையிற் றுயிலெழுந்து புண்ணிய தீர்த்தத்தில் நீராடி, குரியன் உதிக்கும் போது செய்ய வேண்டிய காலைக் கடன்களைக் கழித்து, திருக்கோயிலை வலம்வந்து வணங்கித் துதித்து, நண்பகலிலும் நீராடி மத்தியானத்திற் செய்ய வேண்டிய கிரியைகளை முடித்து, சிவனுக்குப் பூசை செய்யுமிடத்தைக் கழுவி, மேற்கட்டி கட்டி, வாழை, கழுகு, கரும்பு முதலியவற்றை நாட்டி, மாவிலை தோரணம் பூமாலை முதலியவற்றைத் தூக்கி, சிவபூசைக்கு வேண்டிய திரவியங்கள் அனைத்தையும் தேடிக் கோயிலுக்குக் கொண்டு போய்ச் சேர்த்து, அதன் பின்பும் நீராடி மாலைக்

கடன் கழித்து, சிவபெருமானைப் பீடத்திற் நாடித்து, புலன்டக்கி, வேதாகம விதிப்படி பூசை செய்தல் வேண்டும்.

முதலாஞ் சாமத்தில் சிவபெருமானுக்கு பஞ்சகவ்வியத்தால் அபிடேகஞ் செய்து சந்தனம் சாத்தி வில்வத்தால் அலங்கரித்து முற்கான்னம் நிவேதித்துத் தாமரை மலரால் அர்ச்சனை செய்தல் வேண்டும்.

முற்கான்னம் - பருப்புச் சேர்த்த அன்னம்.

பஞ்சகவ்வியம்: கோமயம், கோசலம், தயிர், பால், நெய் என்பன.

இரண்டாஞ் சாமத்தில் பஞ்சாமிர்தத்தால் அபிடேகஞ் செய்து அகிற் சந்தனம் சாத்தி தாமரை மலரால் அலங்காரஞ் செய்து பாயசம் அல்லது பாலன்னம் நிவேதித்துத் துளசியால் அர்ச்சனை செய்ய வேண்டும்.

பஞ்சாமிர்தம்: தேன், சர்க்கரை அல்லது கருப்பஞ்சாறு, பால், தயிர், நெய் என்பன.

இவற்றைத் தனித்தனியாக வைத்து அபிடேகஞ் செய்ய வேண்டும் மௌனம்.

மூன்றாஞ் சாமத்தில் தேனால் அபிடேகஞ் செய்து பச்சைக் கருப்பூரஞ் சாத்தி சிறுசண்பகத்தால் அலங்கரித்து திலான்னம் நிவேதித்து மூன்று பத்திரங் கொண்ட வில்வத்தால் அர்ச்சனை செய்ய வேண்டும்.

திலம் - எள்

நாலாஞ் சாமத்தில் கருப்பஞ் சாற்றால் அபிடேகஞ் செய்து குங்குமம் சாத்தி நந்தியாவர்த்தத்தால் அலங்கரித்து சுத்தான்னம் நிவேதித்து நிலோற்பலத்தால் அர்ச்சனை செய்ய வேண்டும்.

வில்வம் நொச்சி மாவிலங்கை முட்கிணுவை விளா என்பவற்றின் பத்திரங்கள் பஞ்ச வில்வம் எனப்படும். இவற்றின் மூன்று பத்திரங் கொண்ட இலைகளை நான்கு சாமங்களிலும் சிவபெருமானது திருமுடிகளிற் சாத்தலாமெனக் காரணாகம் கூறுகின்றது.

நான்கு சாமங்களிலும் முறையே இருக்கு யசர் சாம, அதர்வண வேதங்களை ஒது வேண்டும்.

நான்கு சாமப் பூசையும் முடிந்த பின், விடியற் காலையிற் சென்று நீராடி, காலைக் கடன் கழித்து, தீட்சை செய்த சூருவை வணங்கி, பிராமணருக்குத் தானங் கொடுத்து அவருடைய அனுமதியோடு சூரியன் உதித்து ஆறு நாடியை முடிவதற்கு முன் பாரணஞ் செய்தல் வேண்டும்.

மேற் சூறியவாறு வேதாகம விதிப்படி பூசை செய்ய முடியாதவர்கள் ஜந்தெழுத்தை உச்சரித்து, சோட்சோபசாரங்களால் சிவபெருமானுக்கு அன்போடு பூசனை புரிய வேண்டும்.

இதுவும் செய்ய மாட்டாதோர், சிவராத்திரி தினத்தில் ஊணையாழித்து, சிவாலயத் துக்குச் சென்று இரவின் நான்கு சாமங்களிலும் சிவபூராணங் கேட்டும் ஜந்தெழுத்தை உச்சரித்தும் துயில் நீத்துச் சிவபெருமானை வழிபடுதல் முறையாகும்.

முதற்சாமப் பூசை முடிந்தபின், பசியால் வருந்துவோர் சிறிது நீர் அல்லது பால் பருகலாம்; பழங்களை அற்பமாகப் புசிக்கலாம். இவற்றுள் நீர் பருகுதல் உத்தமமும், பால் பருகுதல் மத்திமும், பழமுண்ணுதல் அதமமுமாகும். பணிகாரம் உண்ணுதல் அதமத்தில் அதமமாகும்.

சிவராத்திரி தினத்தன்று சூரியன் மறைந்து பதினான்கு நாழிஷைக்கு மேல் (5 மணி 36 நிமிஷத்துக்கு மேல்) வரும் ஒரு முகூர்த்தமாகிய இரண்டு நாழிஷை (48 நிமிஷம்) இலிங்கோற்பவ காலமெனப்படும். இக்காலத்தில் சிவாலய தரிசனங் செய்வது உத்தமோத்தம புண் ணியம். அதனால் நான்கு சாமமும் நித்திரையொழிக்க இயலாதவர் இலிங்கோற்பவ காலம் நீங்கும் வரையாவது நித்திரையொழித்தல் வேண்டும்.

பாரணஞ் செய்தோர் சிவக்கதை பேசிப் பகற் பொழுதைப் போக்கி மாலைக் கடன் கழித்ததற் பின் நித்திரை செய்யலாம். பாரணஞ் செய்த பின் அன்றைய தினம் உணவுண்ணல் ஆகாது.

“பாரணந் தான் புரிந்ததற்பின், பகற்பொழுதிற் சோம்பொடுகண் படைசெய்தாரே வாரணங்கள் பயின்றகுல வந்தனரைம் பதிற்றிரட்டி யாயினோரைக் காரணங்க ளொன்றுமின்றிக் கொன்றகடும் பழியடைவர்கள்.....”

(49 சிவராத்திரி மான்மியச் சுருக்கம்) எனக் சிவராத்திரி புராணமும்,

“பாரணம் விதியிற் செய்தோன் பகற்பொழுது துறங்கு மாயி னாரண மறையோர் தம்மி ஸைம்பதிற் நிருவர் தம்மைக் காரண மின்றிக் கொன்ற கடும்பழி யெய்தும்தும.....”

(கந்த விரதப்படலம் 15) எனக் கந்த புராணமுங் கூறுகின்றன.

முத்தியை விரும்புவோர் இருபத்து நான்காண்டு நியமந் தவறாது சிவராத்திரி நோன்பை நோற்றியின் வேதியர்க்குத் தானங்கொடுத்து, மகேசுர பூசை செய்து இந்நோன்பை நிறுத்துவது வழக்கமாகும். இப்பேறு மிகச் சிலருக்கு மாத்திரங் கிடைக்கும் பெறந்கரும் பேராகும். அதைப் பெற நாமும் முயலுவோம்.

மாலும் பிரமனும் அறிதற்கரியவன் சிவன் என்னும் தீருவாசகப் பாடல்கள் சில

முழுவதுங் கண்டவ ஸைப்படைத் தான்முடி சாய்த்து முன்னாள்
செழுமலர் கொண்டெங்குந் தேவப் பாலனிப் பாலெம்பிரான்
கழுதொடு காட்டிடை நாடக மாடிக் கதியிலியாய்
உழுவையின் தோலுடுத் துண்மத்தம் மேல் கொண் டுழிதருமே. 1

தேவர்கோ அறியாத தேவ தேவன்
செழும் பொழில்கள் பயந்துகாத் தழிக்கும் மற்றை
முவர்கோ னாய்நின்ற முதல்வன் மூர்த்தி
முதாதை மாதாரும் பாகத் தெந்தை
யாவர்கோான் என்னையும் வந் தாண்டு கொண்டான்
யாமார்க்குங் குடியல்லோம் யாதும் அஞ்சோம்
மேவினோம் அவனடியார் அடியா ரோடும்
மேன்மேலுங் குடைந்தாடி யாடு வோமே. 2

மன்ன எம்பிரான் வருக வென்னென
மாலும் நான்முகத் தொருவன் யாரினும்
முன்ன எம்பிரான் வருக என்னென
முழுதும் யாவையும் இறுதி யற்றநாள்
பின்ன எம்பிரான் வருக என்னெனப்
பெய்க் மற்கண்ணன் பாயென் நாவினாற்
பன்ன எம்பிரான் வருக என்னெனப்
பாவ நாசநின் கீர்கள் பாடவே. 3

மாலறியா நான் முகனுங் காணா மலையினை நாம்
போலறிவோம் என்றுள்ள பொக்கங்க னோபேசும்
பாலுறு தேன்வாய்ப் படிநீ கடைத்திறவாய்
ஞாலமே விண்ணே பிறவே அறிவரியான்

கோலமும் நஷ்டமொட்ட கொண்டருளிக் கோதாட்டுஞ்
சீலமும் பாடிச் சிவனே சிவனேயென்
நோல மிடினும் உணராய் உணராய்கான்
ஏலக் குழலி பரிசேலோ ரெம்பாவாய்.

செங்கண் நெடுமாலுஞ் சென்றிடந்துங் காண்பரிய
பொங்கு மலர்ப்பாதம் பூதலத்தே போந்தருளி
எங்கள் பிறப்பறுத்திட் டெந்தரமும் ஆட் கொண்டு
தெங்கு திரள்கோலைத் தென்னன் பெருந்துறையான்
அங்கணன் அந்தணானாய் அறை கூவி வீட்ருளும்
அங்கருணை வார்கழலே பாடுதுங்கான் அம்மானாய். 5

வான் வந்த தேவர்களும் மாலயனோ டிந்திரனுங்
கானின்று வற்றியும் புற்றெழுந்துங் காண்பரிய
தான்வந்து நாயேனைத் தாய்போல் தலையளித்திட்
டின் வந் துரோமங்கள் உள்ளே உயிர்ப்பெய்து
தேன்வந் தழுதின் தெளிவி னொளிவந்த
வான்வந்த வார்கழலே பாடுதுங்கான் அம்மானாய். 6

மைப்பொலியுங் கண்ணிகேள் மாலயனோ டிந்திரனும்
எப்பிறவி யுந்தேட என்னையுந்தன் இன்னருளால்
இப்பிறவி ஆட்கொண் டினிப்பிறவா மேகாத்து
மெய்ப்பொருட்கண் தோற்றமாய் மெய்யே நிலைபேறாய்
எப்பொருட்குந் தானேயாய் யாவைக்கும் வீடாகும்
அப்பொருளாம் நஞ்சிவனைப் பாடுதுங்கான் அம்மானாய். 7

அறுகெடுப் பாரய னும்மரியும்
அன்றிமற் றிந்திர னோடமர்
நறுமறு தேவர் கணங்க ளௌல்லாம்
நம்மிற்பின் பல்ல தெடுக்க வொட்டோம்
செறிவடை மும்மதில் எய்த வில்லி
திருவேகம் பன்செம்பொற் கோயில் பாட
முறுவற் செவ் வாயினீர் முக்க ணப்பற்
காடப்பொற் கண்ணம் இடித்தும் நாமே. 8

பூவேறு கோனும் புரந்தரனும் பொற்பமைந்த
நாவேறு செல்வியும் நாரணனும் நான்மறையும்
மாவேறு சோதியும் வானவரும் தாமறியாச்
சேவேறு சேவடிக்கே சென்றாதாய் கோத்துமீ. 9

ழூமேல் அயனோடு மாலும் புகலிதென்
ற்றோறி நிற்க அடியேன் இறுமாக்க
நாய்மேல் தவிசிட்டு நன்றாய்ப் பொருட்படுத்த
தீமேனி யானுக்கே சென்றுதாய் கோத்தும்பி. 10

திருமாலும் பன்றியாய்ச் சென்றுணராத் திருவடியை
உருநாம் அறியலூர் அந்தணனாய் ஆண்டு கொண்டான்
ஒரு நாமம் ஒருநாவும் ஒன்றுமில்லாற் காயிரம்
திருநாமம் பாடிநாம் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ. 11

அரிக்கும் பிரமற்கும் அல்லாத தேவர்கட்குந்
தெறிக்கும் படித்தன்றி நின்ற சிவம் வந்து நம்மை
உருக்கும் பணிகொள்ளும் என்பது கேட்ட டிலகமெல்லாஞ்
சிரிக்குந் திறம்பாடித் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ. 12

அருமந்த தேவர் அயன் திருமாற் கரியசிவம்
உருவந்து பூதலத்தோர் உகப்பெய்தக் கொண்டருளிக்
கருவெந்து வீழக் கடைக்கணித்தென் உளம்புகுந்
திரு வந்த வாபாடித் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ. 13

மாலே பிரமனே மற்றொழிந்த தேவர்களே
நூலே நுழைவரியான் நுண்ணியனாய் வந்தடியேன்
பாலே புகுந்து பரிந்துருக்கும் பாவகத்தாற்
சேலேர்கண நீர்மல்கத் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ. 14

அலரவனும் மாலவனும் அறியாமே அழலுருவாய்
நில முதற்கீழ் அண்டமுற நின்றதுதான் என்னேமே
நில முதற்கீழ் அண்டமுற நின்றிலனேல் இருவருந்தம்
சலமுகத்தால் ஆங்காரந் தவிரார் காண் சாழலோ. 15

கோலால மாகிக் குரைகடல்வாய் அன்றெழுந்த
ஆலாலம் உண்டான் அவன் சதுர்தான் என்னேமே
ஆலாலம் உண்டிலனேல் அன்றயன்மால் உள்ளிட்ட
மேலாய் தேவரெல்லாம் வீடுவர்கான் சாழலோ. 16

என்றும் பிறந்திறந் தாழாமே ஆண்டுகொண்டான்
கன்றால் விளவெறிந் தான்பிரமன் காண்பரிய
குன்றாத சீர்த்தில்லை யம்பலவன் குணம்பரவித்
துன்றார் குழலினீர் தோணோக்க மாடாமோ. 17

பிரமன் அரியென் றிருவருந்தம் பேதைமையால்
பரமம் யாம்பர மென்றவர்கள் பதைப்பொடுங்க
அரணார் அழலுருவாய் அங்கே அளவிறந்து
பரமாகி நின்றவா தோணோக்க மாடாமோ. 18

சீரார் பவளங்கால் முத்தங் கயிறாக
ஏராரும் பொற்பலகை ஏறி இனி தமர்ந்து
நாராயணன் அறியா நாண்மலர்த்தாள் நாயடியேற்
கூராகத் தந்தருஞம் உத்தர கோசமங்கை
ஆரா அமுதின் அருட்டா ஸினைபாடிப்
போரார்வேற் கண்மடவீர் பொன்னூச லாடாமோ. 19

ஆணோ அலியோ அரிவையோ என்றிருவர்
காணாக் கடவுள் கருணையினாற் றேவர்குழாம்
நாணாமே உய்ய ஆட் கொண்டருளி நஞ்சுதனை
ஊணாக உண்டருஞம் உத்தர கோசமங்கைக்
கோணார் பிறைக் கென்னிக் கூத்தன் குணம்பரவிப்
ழுணார் வனமுலையீர் பொன்னூச லாடாமோ. 20

வேத மொழியர்வெண் ணீற்றர் செம் மேனியர்
நாதப் பறையினர் அன்னே என்னும்
நாதப் பறையினர் நான் முகன் மாலுக்கும்
நாதரிந் நாதனார் அன்னே என்னும். 21

வாவிங்கே நீகுயிற் பிள்ளாய், மாலொடு நான்முகன் தேடி
ஓவியவர் உன்னி நிற்ப, ஒண்டழல் விண்பிளந் தோங்கி
மேவியன் றன்டால் கடந்து, விரிசுட ராய்நின்ற மெய்யன்
தாவி வரும்பரிப் பாகன், தாழ்ச்சை யோன்வரக் கூவாய். 22

ஏரார் இளங்கினியே எங்கள் பெருந்துறைக் கோன்
சீரார் திருநாமம் தேர்ந்துரையாய் - ஆருரன்
செம்பெருமான் வெண்மலரான் பாற்கடலான் செப்புவ போல்
எம்பெருமான் தேவர்பிரான் என்று. 23

சோதியாய்த் தோன்றும் உருவமே அருவாம்
ஒருவனே சொல்லுதற் கரிய
ஆதியே நடுவே அந்தமே பந்தம்
அறுக்கும் ஆனந் தமா கடலே

தீவிலா நன்மைத் திருவருட் குன்றே
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
யாதுநீ போவதோர் வகையெனக் கருளாய்
வந்துழின் இணையடி தந்தே.

24

அன்ப ராகிமற் றருந்தவம் முயல்வார்
அயனும் மாலுமற் றழலுறு மெழுகாம்
என்ப ராய்நினை வார்ஏ ணெப்பலர்
நிற்க இங்கெனை எற்றினுக் காண்டாய்
வன்ப ராய் முரு பெடாக்குமென் சிந்தை
மரக்கண் என்செவி இரும்பினும் வலிது
தென்ப ராய்த்துறை யாய் சிவ லோகா
திருப்பெ ருந்துறை மேவிய சிவனே.

25

பெரும்பெரு மான்ஸன் பிறவியை வேரருத் துப்பெரும் பிச்சுத்
தரும் பெரு மான்சது ரப்பெரு மான்ஸன் மனத்தினுள்ளே
வரும்பெரு மான்ஸல ரோன்னெடு மாலறி யாமல்நின்ற
அரும்பெரு மானுடை யாயடி யேனுன் அடைக்கலமே. 26

நீண்ட மாலும் அயனும் வெருவ
நீண்ட நெருப்பை விருப்பிலேனை
ஆண்டு, கொண்ட என்னா ரமுதை
அள்ளு றுள்ளத் தடியார்முன்
வேண்டுந் தனையும் வாய்விட் டலறி
விரையார் மலர்தாவிப்
ழுண்டு கிடப்ப தென்றுகொல் லோனன்
பொல்லா மணியைப் புணர்ந்தே.

27

அல்லிக் கமலத் தயனும் மாலும்
அல்லா தவரும் அமரர் கோனுஞ்
சொல்லிப் பரவம் நாமத் தாணைக்
சொல்லும் பொருளும் இறந்த சுடரை
நெல்லிக் கனியைத் தேனைப் பாலை
நிறைஇன் னமுதை அழுதின் சுவையைப்
புல்லிப் புணர்வ தென்றுகொல் லோனன்
பொல்லா மணியைப் புணர்ந்தே.

28

வம்பனேன் தன்னை ஆண்டமா மணியே
மற்றுநான் பற்றிலேன் கண்டாய்
உம்பரும் அறியா ஒருவனே இருவர்க்

குணர்விறந் துலகமு டிருவஞ்
செம்பெரு மானே சிவபுரத் தரசே
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
எம்பெரு மானே என்னையாள் வானே
என்னை நீ சூவிக்கொண் டருளே.

29

பாவநா சாஉன் பாதமே யல்லால்
பற்று நான் மற்றிலேன் கண்டாய்
தேவர்தந் தேவே சிவபுரத் தரசே
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
மூவு குருவ இருவர் கீழ் மேலாய்
மூங்கல் லாய்நிமிர்ந் தானே
மாவுரியானே வாழ்கிலேன் கண்டாய்
வருக வென் றருள்புரி யாயே.

30

சோதியே சுடரே சூழோளி விளக்கே
சுரிகுழற் பணைமுலை மடந்தை
பாதியே பரனே பால் கொள்வென் ணீற்றாய்
பங்கயத் தயனும்மா லறியா
நிதியே செல்வத் திருப்பெருந் துறையில்
நிறைமலர்க் குருந்தமே வியசீர்
ஆதியே அடியேன் ஆதரித் தழைத்தால்
அதெந்துவே என்றரு ளாயே.

31

வெருவரேன் வேட்கை வந்தால் வினைக்கடல் கொள்ளும் அஞ்சேன்
இருவரால் மாறு காணா எம்பிரான் தம்பி ராணாம்
திருவரு அன்றி மற்றோர் தேவ செர்தே வரென்ன
அருவரா தவரைக் கண்டால் அம்மநா மஞ்ச மாறே.

32

ழூங் கமலத் தயனொடுமால் அறியாத நெறியானே
கோங் கலர்சேர் குவிமுலையாள் சூறாவெண் ணீறாடி
ஒங்கெயில் சூழ் திருவாரூர் உடையானே அடியேன்னின்
ழூங்கழல்கள் அவையல்லா தெவையாதும் புகழேனே.

33

அறையோ அறிவார்க் கணைத்துலகும் ஈன்ற
மறையோனும் மாலும் மால் கொள்ளும் - இறையோன்
பெருந்துறையுள் மேய பெருமான் பிரியா
திருந்துறையும் என்னெஞ்சுத் தின்று.

34

பண்டாய் நான்மறையும் பாலனுகா மாலயனுங்
கண்டாரு மில்லைக் கடையேனத் - தொண்டாகக்
கொண்டருளுங் கோகழியெங் கோமாற்கு நெஞ்சமே
உண்டாமோ கைம்மா றுரை.

35

கண்க ஸிரண்டும் அவன்கழல் கண்டு
களிப்பன ஆகாதே
காரிகை யார்களதம் வாழ்வில்ளன் வாழ்வ
கடைப்படும் ஆகாதே
மண்களில் வந்து பிறந்திடு மாறு
மறந்திடும் ஆகாதே
மாலநி யாமலர்ப் பாதம் இரண்டும்
வணங்குதும் ஆகாதே
பண்களி கூர்தரு பாடலோ டாடல்
பயின்றிடு மாகாதே
பாண்டிநன் னாடுடை யான்படை யாட்சிகள்
பாடுது மாகா தே
விண்களி கூர்வதோர் வேதகம் வந்து
வெளிப்படு மாகாதே
மீன்வலை வீசிய கானவன் வந்து
வெளிப்படு மாயிழலே.

36

